

STEPHEN KING

Auto

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

**ARMADA
CLASIC**

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Alunița VOICULESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KING, STEPHEN

Cujo / Stephen King ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. - București :

Editura Nemira, 2022

ISBN 978-606-43-1423-9

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King

CUJO

Copyright © Stephen King, 1981

All rights reserved.

© Nemira, 2022 - pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1423-9

Dedic această carte fratelui meu, David, care mă ținea de mână când traversam West Broad Street și care m-a învățat cum să fac elicoptere de jucărie din umerase vechi. Atât de mișto mi s-a părut șmecheria asta, că le fac în continuare. Te iubesc, David.

„În privința suferinței nu s-au înșelat niciodată ei,
Vechii Artiști; cât de bine i-au înțeles
Locul în viața omului; și cum apare ea
Atunci când altcineva mănâncă, ori deschide o fereastră
Ori doar se plimbă fără rost...”

W.H. AUDEN, „Musée des Beaux Arts“

„Bătrânul meu Blue a murit și a murit urât,
A zguduit pământul din curtea mea din spate.
Groapa i-am săpat-o cu un hârleț din argint
Și l-am coborât în ea cu un lanț din aur,
Și numele i l-am strigat la fiecare za,
Așa ziceam: «Bravo, Blue, cățel cuminte, bravo!»”

Cântec popular vechi

„Nu, nu-i nimic în neregulă.”

PROFESORUL SHARP CEREAL

ODATĂ CA NICIODATĂ...

...**D**ar nu prea demult, în orășelul Castle Rock, din Maine, trăia un monstru. În 1970, el a omorât o chelneriță pe care o chema Alma Frechette; în 1971, o femeie pe nume Pauline Toothaker și o elevă de liceu care se numea Cheryl Moody; în 1974, o fată drăguță pe nume Carol Dunbarger; în toamna lui 1975, o profesoară care se numea Etta Ringgold; iar ultima lui victimă a fost o învățătoare pe nume Mary Kate Hendrasen, pe care a ucis-o la începutul iernii din același an.

Nu era nici vârcolac, nici vampir, nici strigoi și nici vreo creatură fără nume din pădurea fermecată sau din pustietățile înzăpezite; era doar un polițist, pe care-l chema Frank Dodd și care avea probleme de natură psihică și sexuală. Un om cumsecade, pe nume John Smith, a făcut un fel de vrajă și i-a aflat numele, însă Frank Dodd s-a sinucis înainte să fie prins – și poate-i mai bine că așa a fost.

Desigur că locuitorii orășelului au fost șocați, dar au răsuflat ușurați și s-au bucurat la aflarea veștii că monstrul acela care le apărea în vise era mort – slavă Domnului! Coșmarurile orașului au fost și ele îngropate odată cu Frank Dodd.

Însă chiar și în această epocă educată, când atât de mulți părinți sunt conștienți de traumele psihologice pe care le pot provoca

copiilor lor, cu siguranță a existat în Castle Rock un părinte – sau poate o bunică ori un bunic – care tot mai încerca să-i potolească pe cei mici zicându-le că o să vină Frank Dodd și o să-i înhațe dacă nu sunt atenți, dacă nu sunt cumiți. Și cu siguranță că atunci se așternea tăcerea în cameră, iar micuții se uitau la ferestrele întunecate și și-l imaginau pe Frank Dodd îmbrăcat cu fulgarinul din vinil negru și lucios. Frank Dodd, care strangulase... și strangulase... și strangulase...

Pândește de acolo – parcă o și aud pe mamaie cum le șoptește nepoțelilor, în timp ce vântul șuieră pe hornul casei și pufăie în jurul capacului de la oala veche îndesată în sobă. *Pândește de acolo și, dacă nu sunteți cumiți, s-ar putea să îl vedeți pe geamul de la camera voastră după ce toată lumea s-a culcat, numai voi nu; poate c-o să îi vedeți fața rânjită în dulap când se uită pe furiș la voi în miez de noapte, sau indicatorul cu STOP, pe care-l ținea în mână când ajuta copilașii să treacă strada, iar în mâna cealaltă o să vedeți briciul cu care și-a luat viața... așa că, sssst, dragii mei... sssst... sssst.*

Însă, pentru cei mai mulți, povestea se terminase. Normal că au mai avut coșmaruri și evident că au mai existat copii cărora le era teamă să adoarmă, iar casa familiei Dodd (goală acum, deoarece mama lui a făcut un accident vascular cerebral la scurt timp după aceea și a murit) a căpătat foarte repede reputația că ar fi fost bântuită și, prin urmare, a fost evitată de către toți potențialii cumpărători. Însă acestea nu au fost decât niște evenimente vremelnice – probabil efecte secundare și inevitabile ale unei serii de crime absurde.

Și a trecut timpul. Cinci ani au zburat, parcă.

Monstrul nu mai exista, monstrul era mort. Frank Dodd putrezea în coșciug.

Numai că un astfel de monstru nu moare niciodată. Ajunge vârcolac sau vampir, sau strigoi, sau o creatură fără nume din pustietate. Monstrul nu moare niciodată.

Și s-a întors în Castle Rock în vara anului 1980.

Tad Trenton, în vârstă de doar patru anișori, s-a trezit puțin după miezul unei nopți din luna mai a aceluși an, pentru că avea nevoie la toaletă. Pe jumătate adormit, s-a sculat din pat și s-a îndreptat clătînându-se – și deja începând să își dea jos pantalonii – spre lumina albă care se zărea prin crăpătura ușii întredeschise de la baie. A făcut pipi o veșnicie, a tras apa și s-a întors în pat. S-a învelit și atunci a văzut monstrul din dulap.

Stătea ghemuit și umerii uriași i se ridicau deasupra capului lăsat în jos; ochii lui erau niște abisuri cu sclipiri de chihlimbar. O chestie pe jumătate om, pe jumătate lup. S-a uitat atent la el atunci când s-a ridicat în capul oaselor – i se făcuse de găină pielea de pe testicule, i se sculase părul în cap și parcă-i sufla crivățul prin gât. S-a uitat atent la el cu ochi sălbatici, ochi nebuni, ochi care râdeau și care-i făgăduiau o moarte înfiorătoare, chinuri care să-i smulgă urlete ce nu vor fi auzite de nimeni. Da, era ceva în dulap.

I-a auzit mârâitul înăbușit; i-a simțit mirosul dulceag, de hoit, al respirației.

Tad Trenton și-a acoperit repede ochii cu palmele, a tras aer în piept și a urlat.

Din cealaltă cameră, s-a auzit un strigăt reprimat. Tatăl lui.

Tot de acolo, a venit un țipăt speriat: „Ce-a fost asta?” Mama lui.

Pașii lor, pașii lor grăbiți. Alergau. Când au intrat, s-a uitat printre degete și l-a văzut tot acolo, tot în dulap, tot rânjindu-și colții, tot transmițându-i că nu contează dacă părinții vor veni

aici, pentru că oricum vor pleca la un moment dat și, atunci când o vor face...

S-a aprins lumina. Vic și Donna Trenton au dat fuga lângă patul lui, i-au văzut chipul alb ca varul și ochii aproape ieșiți din orbite și s-au privit îngrijorați. Iar mama lui a spus – ba nu, nu a spus, ci s-a răstit:

— Ți-am zis eu că nu trebuie să mănânce atât de mult, Vic! Trei hotdogi!

Și atunci, tati s-a așezat pe marginea patului, l-a luat în brațe și l-a întrebat ce s-a întâmplat.

Tad a îndrăznit să mai arunce o privire spre ușa deschisă a dulapului.

Monstrul dispăruse. În locul acelei dihănii flămânde pe care o văzuse acolo, acum se aflau două teancuri de pături – așternuturile de iarnă pe care Donna tot nu apucase să le ducă în debara din pod. Astea erau puse pe scaunul pe care obișnuia să se urce Tad atunci când avea nevoie de ceva de pe raftul de sus. Iar acum, în locul acelei căpățâni în formă de triunghi, cu păr zbârlit și ușor înclinate într-o parte – de parcă i-ar fi aparținut unui animal prădător care-și măsoara victima din priviri –, și-a văzut ursulețul de pluș cocoțat pe cel mai înalt maldăr de pături. Iar în locul acelor ochi chihlimbarii, cavernoși și amenințători, nu a mai zărit decât bilele drăgălașe din sticlă maro prin care Teddy al lui privea lumea.

— Ce s-a întâmplat, Tadder? l-a întrebat din nou tati.

— Un monstru! a țipat Tad. În dulap la mine!

Și a izbucnit în plâns.

S-a așezat și mami pe marginea patului; l-au strâns amândoi în brațe și au încercat să-l liniștească așa cum se pricepeau ei mai bine. Apoi a urmat ritualul practicat de mai toți părinții din întreaga lume. I-au explicat că nu există monștri; că a visat

urât și atâta tot. Mami i-a spus că se mai întâmplă ca umbrele din cameră să semene cu lucrurile oribile pe care le vede câteodată în filmele de la televizor sau în cărțicelele cu benzi desenate. Și tati i-a spus că totul este în regulă, că totul este bine și că în casa lor frumoasă și curată nu există nimic ce i-ar putea face rău. Tad a dat din cap și a fost de acord, cu toate că știa că nu era deloc așa.

Tata i-a explicat că, din cauza întunericului, i s-a părut că teancurile inegale de pături seamănă cu niște umeri gheboșați, că ursulețul pus peste ele seamănă cu un cap înclinat într-o parte și că lumina de la baie s-a reflectat în ochii de sticlă ai lui Teddy, făcându-i să arate ca ai unui animal viu.

— Uită-te! i-a cerut el. Uită-te cu atenție la ce fac eu acum, Tadder.

Tata a luat cele două maldăre de pături și le-a îndesat în spațele dulapului. Tad a auzit zornăitul stins al umerășelor, care-l bârfeau pe tati în limba lor de umerășe. I s-a părut nostim și a zâmbit un pic. Mami i-a observat surâsul, a oftat ușurată și i-a zâmbit și ea.

Tati a ieșit din dulap, l-a luat pe Teddy și i l-a pus în brațe.

— Și, nu în ultimul rând, a zis tati pe un ton solemn și făcând o plecăciune care a stârnit chicoteli din partea lui Tad și a lui mami, Măria Sa, scaunul.

A închis bine ușa dulapului, după care a sprijinit scaunul de ea. Apoi s-a întors lângă patul lui Tad. Încă mai zâmbea, dar privirea îi era foarte serioasă.

— În regulă, Tad?

— Da, a răspuns el.

După care a adăugat, cu efort:

— Dar era acolo, tati. L-am văzut. Zău că l-am văzut.

— *Mintea* ta a văzut ceva, Tad, a spus tati și l-a mângâiat pe păr cu mâna lui mare și caldă. Dar tu nu ai văzut niciun monstru în dulap, nu unul adevărat. Pentru că nu există monștri, Tad. Nu în lumea reală. Monștrii există doar în povești și în căpșorul tău.

S-a uitat de la tata la mama și apoi din nou la tata – la chipurile lor, pe care le iubea atât de mult.

— Pe bune?

— Pe foarte bune, a răspuns mami. Acum ce-ar fi să te dai jos din pat și să te duci să faci pipi, voinicelul mamei?

— Am făcut. De-asta m-am trezit.

— Nu contează, a spus ea (pentru că părinții nu ne cred niciodată, nu?), fă-i pe plac lu' mami, vrei?

Așa că s-a dus din nou la baie și mama l-a privit cât a mai stors patru picături din el. Apoi i-a zâmbit și i-a zis:

— Vezi? Chiar îți *vene*a.

Tad s-a resemnat și a dat din cap. S-a întors în pat. Părinții l-au învelit bine. L-au sărutat.

Dar, atunci când mama și tata s-au întors să plece din cameră, teama s-a așternut din nou asupra lui ca o pâclă rece. Ca un giulgiu duhnind a moarte iminentă. *Te rog*, a zis el în gând, dar n-a mai fost în stare să continue. N-a putut decât să repete: *Te rog te rog te rog...*

Poate că tatăl lui i-a auzit gândul, pentru că Vic s-a oprit cu mâna pe întrerupător, s-a întors cu fața la el și i-a spus încă o dată:

— Nu există monștri, Tad.

— Nu, tati, a zis Tad, pentru că, în clipa aceea, ochii tatălui său păreau întunecați și tulburați de parcă *el* ar fi avut nevoie să se convingă de asta. Nu există monștri.

Cu excepția aceluia din dulapul meu.

Lumina s-a stins.

— Noapte bună, Tad.

A auzit glasul dulce al mamei și a urlat în gând: *Ai grijă, mami, se hrănesc doar cu femei! În toate filmele le prind și le răpesc și le mănâncă! Te rog te rog te rog...*

Dar ei deja ieșiseră din cameră.

Așa că Tad Trenton, în vârstă de doar patru anișori, a stat întins în pat, încordat ca un arc. Era acoperit cu pătura până la bărbie și cu o mână îl strângea tare pe Teddy la piept; pe un perete, era un poster cu Luke Skywalker; pe altul, era o veveriță cocoțată pe un blender, iar veverița râdea veselă (DACĂ VIAȚA ÎȚI DĂ LĂMÂI, ATUNCI FĂ-ȚI O LIMONADĂ!¹ zicea veverița aia rotofeie și zâmbăreață); pe al treilea perete, erau mai multe postere cu toată ceata din *Sesame Street*: Big Bird, Ernie, Oscar, Grover. Totemuri bune; magie albă. Dar afară bătea vântul – vai, cum mai bătea! – și zbiera pe acoperiș și patina scrâșnind prin streșini. Clar că nu va mai dormi în noaptea asta.

Încetul cu încetul, arcurile micuțe din trupul lui s-au destins, iar mușchii încordați s-au relaxat. Și mintea a început să-i alunece spre somn...

Dar chiar atunci l-a trezit un alt țipăt, venit mai de aproape decât hohotitul vântului de afară. Și iar a stat cu ochii țintă în tavan.

Balamalele de la ușa dulapului.

Schiiiiiiiiiiirrr...

Sunetul ăla ascuțit era atât de înalt, încât doar câinii și băieții treji în miez de noapte l-ar fi putut auzi. Ușa de la dulap a început să se deschidă încet, dar sigur, centimetru cu centimetru – o gură moartă în beznă.

Monstrul era în întunericul de acolo. Monstrul ghemuit în același loc unde se ghemuise și mai devreme. I-a rânjit larg și

¹ Expresie creată de scriitorul Elbert Hubbard în 1915, folosită pentru a încuraja atitudinea pozitivă în fața greutăților (n. tr.).

umerii uriași i s-au înălțat deasupra capului înclinat, iar chihlimbarul ochilor i-a fost aprins de o viclenie înnăscută. *Ți-am zis eu c-o să plece, Tad, i-a șoptit monstrul. Întotdeauna pleacă la un moment dat. Și atunci, eu pot să mă întorc. Îmi place să mă întorc. De tine îmi place, Tad. Cred că o să mă întorc în fiecare noapte de acum înainte și în fiecare noapte o să vin puțin mai aproape de patul tău... și încă puțin... și încă puțin... până într-o noapte când, înainte să apuci să-i strigi, o să auzi un mârâit, o să auzi un mârâit chiar lângă tine, Tad, și să știi că eu o să scot mârâitul ăla și o să mă reped la tine și o să te înșfac, și după aia o să te mănânc și o să ajungi în burta mea.*

Tad s-a holbat la creatura din dulap cu o fascinație îngrozită, de om drogat. I se părea... i se părea cumva cunoscută. De parcă ar mai fi văzut-o pe undeva. Iar chestia asta era cea mai nasoală – că *parcă* îi era cunoscută. Pentru că...

Pentru că sunt nebun, Tad. Și sunt aici. Am fost aici tot timpul. Pe vremuri, mă chema Frank Dodd și le-am omorât pe toate femeile alea și poate le-am și mâncat. Tot timpul am fost aici. Dau târcoale, stau cu urechile ciulite. Eu sunt monstrul, Tad, monstrul din vechime. Și tu o să fii al meu în curând, Tad. O să tot simți cum mă apropii de tine... și mă tot apropii...

Poate creatura din dulap i-a vorbit cu vocea-i șuierătoare, ori poate era doar glasul vântului. Oricum, nu conta dacă o fi fost una sau alta. I-a ascultat cuvintele, îngrozit, aproape în pragul leșinului (însă, vai, cât de lucid); și s-a uitat apoi la mutra aia întunecată, din care doar colții rânjiți se vedeau bine și pe care parcă o știa de undeva. Normal că n-o să mai doarmă în noaptea asta; poate că n-o să mai doarmă niciodată în toată viața lui.

Însă, puțin mai târziu, pe la unu fără ceva noaptea, Tad a ațipit din nou – poate pentru că era încă foarte mic. Un somn

superficial, cu vise bântuite de creaturi uriașe și acoperite cu blană, care-și rânjeau la el colții albi și îl fugăreau. L-au tot fugărit până a reușit să ajungă la adăpostul unui somn fără vise.

Apoi, vântul a purtat o conversație lungă cu streșinile. Iar pe cer s-a înălțat o coajă albă de lună primăvărată. De undeva, de foarte departe, din vreo pajiște liniștită a nopții sau de pe vreo cărare străjuită de pini, a lătrat cu furie un câine. Doar de câteva ori a lătrat și apoi a amuțit.

Iar în dulapul lui Tad Trenton pândeau ceva cu ochi de chihlimbar.

— Ai pus tu păturile înapoi? și-a întrebat Donna soțul în dimineața următoare.

Stătea lângă aragaz și prăjea niște bacon. Tad era în cealaltă cameră, unde se uita la emisiunea pentru prichindei, *The New Zoo Revue*, și înfuleca dintr-un castronaș plin cu Twinkles. Cerealele Twinkles erau produse de compania Sharp, iar familia Trenton le obținea gratis.

— Ce? a întrebat Vic.

Citea atent un articol de pe pagina de sport. Originar din New York și strămutat în acest orașel de provincie, Vic reușise până acum să facă față cu succes perioadelor de pauză dintre sezoanele campionatului de baseball, perioade în care fanii înrăiți ai echipei Red Sox făceau atacuri de panică și tot felul de alte chestii nasoale de genul ăsta. Însă avea o plăcere de-a dreptul masochistă să vadă că echipa Mets începuse cu stângul noul campionat.

— Păturile. Din dulapul lui Tad. Erau la locul de dinainte. Și scaunul era la locul de dinainte și ușa era iarăși deschisă.

A scos baconul prăjit pe un șervet din hârtie și l-a adus încă sfârâind la masă.

— Tu le-ai pus înapoi pe scaun?

— Nici nu mi-a trecut prin cap, a răspuns Vic, dând pagina ziarului. Miroase în așa hal, de zici că au ținut moliile congres acolo.

— Tare nostim crezi că ești. Înseamnă că *el* le-a pus la loc.

Vic a renunțat să mai citească ziarul și s-a uitat la ea.

— Ce vrei să zici, Donna?

— Ții minte coșmarul de azi-noapte...

— Cum să uit? Am crezut că ne moare copilul. Că a făcut o criză de epilepsie sau ceva de genul ăsta.

Donna a dat din cap.

— A crezut că teancurile alea de pături sunt un fel de...

Și a ridicat din umeri.

— Baubau, a zâmbit Vic.

— Cam așa ceva. Și tu i-ai dat ursulețul și ai pus păturile în fundul dulapului. Numai că azi, când m-am dus să-i fac patul, erau iarăși pe scaun.

A râs și a adăugat un pic cam stânjenită:

— M-am uitat înăuntru și mi s-a părut că văd...

— Bravo, *acum* știi pe cine moștenește, a spus Vic, luând din nou ziarul în mână și făcându-i cu ochiul. Trei hotdogi, ce să-ți povestesc!

Mai târziu, după ce Vic plecase la serviciu, Donna l-a întrebat pe Tad de ce pusese scaunul înapoi în dulap și așezase pe el toate păturile alea, din moment ce-l speriaseră atât de tare.

Și Tad s-a uitat la ea, iar fețișoara lui drăgălașă și atât de în-suflețită în mod normal părea acum prea palidă și prea circum-spectă – mult prea îmbătrânită. Ținea deschisă cartea de colorat cu *Războiul Stelelor*. Ajunsesse la un desen din taverna interstelară, în care îl colora pe Greedo în verde.

— Nu l-am pus eu, i-a răspuns.

— Uite ce e, Tad, dacă tu n-ai făcut-o și tati n-a făcut-o și *eu* n-am făcut-o...

— A făcut-o monstrul, a spus Tad. Monstrul din dulap. Și s-a aplecat din nou asupra desenului său.

Donna s-a uitat la el, puțin tulburată, chiar înfricoșată. Tad al ei era un băiețel isteț, poate cu o imaginație un pic prea bogată. Iar ce se întâmpla acum nu era de bine. Va trebui să discute cu Vic diseară. Va trebui să poarte o discuție lungă cu el despre problema asta.

— Adu-ți aminte ce ți-a zis tatăl tău, i-a spus ea acum. Că nu există monștri.

— Ziua nu există, i-a răspuns el, cu un zâmbet atât de sincer, atât de frumos.

Iar zâmbetul ăla a fermecat-o și a făcut-o să uite de griji. I-a ciufulit părul și l-a sărutat pe obraz.

Avea de gând să aibă o discuție serioasă cu Vic, numai că a venit Steve Kemp atunci când Tad era la grădiniță și ea a uitat și apoi iar a țipat Tad în noaptea aia, a țipat că monstrul era în dulapul lui, monstrul!

Ușa întredeschisă de la dulap, păturile pe scaun... Acum, Vic le-a dus la etajul al doilea și le-a îndesat în debaraua de acolo.

— Gata, le-am pus bine, Tadder, a spus Vic și și-a sărutat fiul. N-o să te mai necăjească. Culcă-te la loc și visează frumos.

Însă Tad a rămas treaz multă vreme și, chiar înainte să adoarmă, zăvorul ușii s-a tras cu un țcănit parșiv, abia auzit, gura moartă s-a căscat în întunericul mort – acel întuneric mort în care pândeau ceva cu blană și cu colți și cu gheare, ceva ce mirosea a sânge vechi și a groaznică osândă.

Bună, Tad, i-a șoptit monstrul cu vocea aceea putregăită; iar luna care se uita înăuntru pe fereastra lui Tad semăna cu ochiul alb și mijit al unui mort.